

GOULASH

De FEBO is de vliegenstrip van het Buikslotermeerplein. Van parmantige hommels en zoemende zenuwlijers tot dikke strontvliegen, alles blijft hier plakken na een bezoek aan de markt, een potpourri van werkloos, bejaard, alcoholverslaafd en zzp'end Amsterdam-Noord. Het is niet voor niks dat *Man bijt hond*, AT5 en *PowNews* hier vaak rondlopen voor een stukje originele vox populi. Het Buikslotermeerplein is de vleesgeworden babbelbox. Er loopt hier dagelijks een echtpaar. Hij draagt stevast een bruin leren jack over een effen trui in een afgrijselijke kleur, sjaaltje om de nek met zijn grijze mat er keurig overheen gedrapeerd en op zijn neus een brilletje met gekleurde glazen. Zij heeft getoupeerd jarentachtighaar, ook zo'n sjaaltje, meestal een pluizige witte overjas en zoveel make-up dat er bij hen thuis in de gang vast een poederdoos op ooghoogte hangt waar zij dan even met haar smoel tegenaan hangt, voordat ze samen de deur uit gaan om op het terras van de FEBO een kopje koffie te drinken.

Als het lekker weer is, posteert een langharige zwerver in een blauwe fleecetrui er zijn rollator, om tijdens het rollen van luttele sjekkie's te fluiten naar alles wat er ook maar een

beetje vrouwelijk uitziet en met een boog om hem heen loopt. En dan heb je nog vaste klant Jan, een ouwe brompot op een scooter die, als hij in de rij moet staan bij de Jumbo of de Kruidvat, zijn hyperventilatie-act opvoert en dan voor mag in de rij. Nadat hij afgerekend heeft en met een vaart weggrijdt, zie je hem nog sneaky over zijn schouder lachen. Ik weet dat hij Jan heet, omdat ik hem een keer aangesproken heb. Hij reageerde boos: hoe haalde ik het in mijn hoofd om zijn COPD te bagatelliseren?

‘Meneer, ik maak u helemaal niet belachelijk. Ik zeg juist dat ik het waardeer dat u dit alles nog aandurft, ondanks die plotselinge aanvallen.’

‘Je ziet eruit als een slimme gozer. Mijn naam is Jan. Zou je misschien mijn boodschappen willen dragen? Ik ben zwaar COPD-patiënt, weet je.’

‘Ik weet het, Jan. Je hebt het me in één minuut al twee keer verteld. Ik denk dat je mandje het prima redt tot thuis, maar ik wil best een kop koffie met je drinken.’

En zo dronk ik mijn eerste – en laatste – koffie bij de FEBO met de 74-jarige racist Jan.

‘D’r kroop daarstraks weer zo’n kut-Marokkaan voor bij de kassa. Dat mot ik niet.’

‘Nou, Jan, volgens mij kun je er zelf ook aardig wat van.’

‘Daar gaat ’t niet om, knul. Ik ben longpatiënt. Hij stond zijn boodschappen nog in te pakken toen ik afgerekend had. Ben mooi over z’n poten gereden.’

‘Dat kun je toch niet maken, man.’

‘Als je er een beetje dom bij kijkt wel,’ diepte hij venijnig op tussen twee rochels door.

Sindsdien ontloop ik Jan als ik hem en zijn scooter weer eens nors over straat zie brommen. Winkelcentrum Bo-

ven 't Y is niet om aan te gluren, en precies dat zorgt ervoor dat ik me er thuis voel. Het doet niet onder voor passages in Weert en Eindhoven. Holle blokken beton die dienstdoen als etalages voor winkels als Kelly's, Cartridge Depot en Only Tomorrow Counts. Zelfs de gebouwen huilen om hun aanzien, als je de aanslag onder hun ramen mag geloven. Het Buikslotermeerplein is de uitgelopen mascara van een architect die het allemaal niets meer kon schelen. Bij de gratie van zoveel lelijkheid paraderen de Noorderlingen over de markt als betrof het de rode loper voor een c-film. Voorkruipen is een Nederlandse uitvinding die hier tot kunst verheven is. Zoals nu bijvoorbeeld: de man met het vissershoedje zag me al wenken naar de groenteboer en wurmde nog snel even zijn hele lichaam voor me in de rij. Maar ik heb geen haast, en ik ben fan van de groenteman. Hij zeikt klanten af waar ze bij staan.

'Gaan we vissen vandaag, ouwe?' roept hij zo hard dat iedereen het kan horen.

'Ach, hou toch je muil,' foetert Vissershoedje. 'Ik heb gewoon een *bad hair day*.'

'Hadden ze die muts niet wat groter kenne maken? Ik zie je gezicht nog.'

Als ik aan de beurt ben, knipoogt de groenteman naar me en schudt theatraal zijn hoofd: 'D'r lopen hier meer gekke as normale rond. Ze hebben alle tijd van de wereld.'

'En dan toch voorkruipen, hè.'

'Wat ken ik voor je doen, pik? Hou je van asperges?'

'Ja. Doe maar een stuk of acht van die staven.'

'Weet je hoe je die dingen klaarmaakt?'

'Yes, ik ben Limburger, komt goed.'

'Wat zeg je?'

‘Ik zeg: ik ben Lim...’

‘Geintje, pik, ik zit maar wat te kloten.’

Ik reken af en haal nog een vette zalmmoot bij de visboer, een Volendammer van weinig woorden. Weinig woorden die te verstaan zijn in elk geval.

Thuis snijd ik de kont van de asperges en neem hun jassen aan met de kaasschaaf, nip wat van een vroege vrijdagmiddagtrappist terwijl Gil Scott-Heron zingt over hoe hij aan ‘The Bottle’ raakte. Ik doe het precies zoals mijn oma me leerde een asperge te strippen. Een keukentafelverbond tussen generatie Tweede Wereldoorlog en generatie Supermarktoorlog. Niemand op de wereld kon zo lekker koken als zij; elke zondag aten we daar tussen de middag warm omdat mijn vader moest voetballen. Als ik geen zin had om in de kou te gaan kijken, speelde ik met mijn broertje op het gigantische erf van opa en oma, of stond ik schijnheilig in de keuken te helpen met een glas waterige ranja, want volgens oma was een drupje siroop genoeg voor een longdrinkglas. Ze verschool zich nooit achter anekdotes uit de oorlog, ze was gewoon krenterig. Als ze zat te klaverjassen met oudooms en oudtantes hoorde ik weleens opmerkingen over haar trotse blik als ze weer een stapeltje stuivers haar kant op schoof. ‘Zuinige mensen zijn het rijkst,’ verzekerde ome Wiel me dan, en hij nam nog een slokje van zijn bier. Als je niks uitgeeft, houd je meer over voor jezelf. Een wijsheid waar ik nog een paar keer per jaar aan terugdenk, meestal als mijn geld op is.

Bij dat helpen met koken, was het me allemaal om de Aromat te doen; als ik braaf was, kiepte oma op een gegeven moment wat uit dat gele potje smaakverfijner in mijn handpalm

zodat ik het eraf kon likken. In zekere zin was dat mijn eerste drugservaring. Ik ben er nog steeds verslaafd aan: twee keer per week kiep ik wat van dat poeder op mijn handpalm. En dan vijf minuten later weer. Oma zong tijdens het koken zelfverzonnen versjes, opa trok dat erg slecht en ging dan boos in de kamer *De Limburger* lezen. Destijds nog in dat grote formaat, waardoor driftig bladeren echt effect had. Jaren later, toen oma allang dood was, ontdekte ik dat die liedjes van Leen Jongewaard en Drs. P waren.

Buitengewoon educatieve zondagmiddagen waren dat, terwijl m'n pa in de voetbalkantine zat om weer een nederlaag in de Zesde Reserveklasse te verwerken. Degradieren kon niet meer, de bodem hadden ze al bereikt. Hij kon wel voetballen, althans, als ik ging kijken, kon ik zien dat hij het ooit erg goed kon. Op rechtsbuiten met rugnummer 10, dat getal was 'm heilig, daar ging hij een paar minuten eerder voor van huis, om dat shirt als eerste uit de voetbaltas van het team te grissen. Op het veld was hij te herkennen aan het woord nondeju, of de Weerter variant daarvan: nondedjouw. Dan had hij de bal te ver voor zich uit gespeeld of over de afrastering geschoten. De mooiste nondedjouw was toen hij met de bal aan zijn voet op de keeper afrende en er op het veld ernaast afgefloten werd. Toen had je 'm moeten horen: 'Nondedjouw! Ik startte vanaf eigen helft, dan kan het nooit buitenspel zijn.'

De scheidsrechter lachte en zei: 'Maar ik floot helemaal niet. Dat was op het veld hiernaast.'

Hij was nog steeds witheet van woede maar had niks of niemand om die op te richten, dus liep hij grommend terug naar zijn positie. Dit tot grote hilariteit van medespelers, tegenstanders en publiek. De anekdote haalde nog de Wist U

Dat-rubriek van clubblad *De Groenwitter*.

Nee, dan ik. De enige beweging die ik in mijn leven heb, is het fietstochtje naar de kroeg drie keer per week. Daar wordt dat beginnende buikje ook niet slanker van. Nondeju, ik ben bijna 32 jaar oud en lig mijlenver achter op m'n vader tijdens dit potje Levensweg. Op zijn tweeëndertigste was hij al getrouwd met mijn moeder, had hij mij en m'n broertje op aarde gezet, een trouwe staat van dienst bij één baas opgebouwd en was hij alweer gescheiden van m'n moeder. Ik ben maar wat aan het klootviolen als freelancejournalist. Als schrijver verdien ik ongetwijfeld meer dan hij als loodgieter, maar als je al het vinyl, de feestjes en het bier ervan aftrekt, houd je per saldo hetzelfde over. Mijn liefdesleven is een onvermoeibare polonaise van losse scharrels. De laatste mode is dat ze veel jonger zijn dan ik. Een verklaring zou kunnen zijn dat leeftijdsgenoten minder naar de club gaan, maar als ik heel eerlijk ben, vind ik het vooral fijn dat ze minder serieus zijn en nog niet aan kinderen, een huis of een hond denken. Noem het vluchtgedrag, noem het hoe je wil, ik luister toch al niet meer.

Op Spotify zie ik dat Gijs naar Berlijnse techno luistert, wat betekent dat hij papadag heeft en dus alleen thuis is met zijn zoon. Ik app een foto van de trappist en vraag of hij er ook eentje lust. Die asperges zijn morgenavond ook lekker.

Gijs: Kom je 'm brengen dan? Ik zit hier met Storm.

Nick: Gezellig. Ben er over 45 minuten.

Als je in Noord woont, is alles in Amsterdam ongeveer 45 minuten. En hoewel ik dus minder sportief ben dan ik zou

willen zijn, hou ik ervan om hard te fietsen. Zo veel mogelijk mensen inhalen, om dan op een haar na het pontje te missen en met een zeiknatte rug al die langzame rakkers aan te zien komen rollen. Mochten ze bij de BBC nog een onderwerp zoeken voor een natuurdocumentaire, dan wil ik bij dezen het Buiksloterwegveer nomineren. David Attenborough die met zijn zalvende stem de paringsdans van de chokende brommers verklaart en van vreugde kirt als het raam van die rooie Canta op een kiertje gedraaid wordt: 'The reptile in this vehicle may be seen as a simple, primitive creature, but that's a long way from the truth. Sitting and smoking all day means its body requires only ten percent of the energy that mammals of a similar size need.' Koren op de milieumolen van de Britse bioloog.

Gijs heeft met zijn vriendin twee verdiepingen in een herenhuis in Oud-Zuid. Zo'n huis waar elke Amsterdammer van droomt, en waarvan elke niet-Amsterdammer denkt dat elke Amsterdammer erin woont. Hoog plafond, exotische planten overal en een smetteloze glazen tafel. Een Eames-loungestoel bij de grote ramen die uitzicht bieden op een rustige gracht en de contouren van het Rijksmuseum.

De herinneringen aan avonden met Gijs hangen inmiddels ook in een museum stof te happen. Een illegale Konin-ginnedag-rave onder een brug in Oost. Felle flitsen van een stroboscoop die op de maat van stoempende kickdrums door de betonnen doods-kist gejaagd werden. Gijs' kaken die door de pillen klemvast als een weckpot zaten, totdat ze van elkaar gehaald werden door een veel te sexy krullenbol die met haar tong die strakke lippen van hem wist te penetreren. Op zo'n moment was je Gijs de rest van de avond kwijt. Niet deze keer, want het leek erop dat het vriendje van de krullen-

bol er pal naast stond. Tevens de dienstdoend dj van de nacht. De brede snaak gaf Gijs een douw en vroeg: 'Wat doe je, pannenkoek?'

'O sorry,' stamelde hij, in één klap terug op aarde. 'Ik wist niet dat ze een vriend had.'

'Nee, je staat bier te morsen in mijn platentas, lul. Opzouten!'

De twee trappisten maken artistieke pirouettes op de glazen tafel. Omdat ik weet hoezeer zijn vriendin kunstschaatsen haat, vraag ik Gijs waar de onderzetters liggen. Heeft hij ook een leuke avond als ik me straks laat opslokken door het nachtleven.

Alsof hij gedachten kan lezen, vraagt hij: 'Gaat Nicky K nog wat vets doen dit weekend?'

'Een voorzichtig pilsje in de stad straks, niks bijzonders.'

'Ja ja, en dan morgenochtend om vijf uur m'n voicemail volblaffen. Waar ik ben en dat je me mist.'

'Sorry alvast.'

Mijn been slaapt; voor een baby is die Storm een enorme joekel. Hij is nog net geen één jaar oud en doet me al denken aan Semmy Schilt, de voormalig k1-vechter die in Japan boven fans en scheidsrechters uittorent.

'Krijgt Storm wel genoeg te eten?' vraag ik.

'Dat wordt nog een uitdaging om hem te temmen straks.'

'Man, wat een grizzly.'

'Hij is op zich niet groter dan gemiddeld, maar mijn nachten zijn net zo kort als die van jou hoor. Slapen is nog niet echt zijn ding.'

'Wat kut. Zonder slaap ben jij niks waard op je werk, toch?'

‘Nee, voor de duidelijkheid: ik ben dol op het ventje hoor, maar dat gemekker gaat maar door de hele dag. Het schijnt een keer over te gaan. Daar kijk ik naar uit.’

Storm zit als een ware zenmeester op mijn slapende schoot, zijn kalme blik strak op mijn hoofd gericht – of waarschijnlijk mijn bril, dat is natuurlijk een attractie als je ouders er geen hebben. Storm wint de *staring contest*. Als tegenprestatie neem ik een grote teug van mijn trappist. Hoe het met de opdrachten gaat, wil Gijs weten. Ik ben pas zes maanden voor mezelf bezig, na acht jaar vaste dienst bij *Veronica Magazine*, waarvoor ik de hele wereld over gereisd heb voor interviews en reportages.

‘Zzp’ en is de hemel, man. Misschien heb ik gewoon geluk. Ik maak amper reclame voor mezelf, en de opdrachten stromen binnen. Volgende week naar Londen om Rowan Atkinson te interviewen.’

Ik laat weg dat ik het uitslapen en de nachtelijke potjes FIFA op de PlayStation 3 tegen pubers van over de hele wereld ook relaxed vind. Gijs haat voetbal, en ik kijk tegen hem op vanwege de drive waarmee hij de ene start-up na de andere begint. Hij bedenkt dingen waarvan mensen nog niet wisten dat ze die misten in hun leven; ik druk soms bij het tandenpoetsen op de lichtknop terwijl het badkamerlicht nog aan is van het vorige bezoek. Gijs maakt er geen geheim van dat hij weliswaar trots op me is, maar vooral ook blij dat de wereld een ondernemer rijker is: ‘Ik heb nog een boek over leiderschap voor je, dat mag je wel lenen. Het heeft niet zoveel raakvlakken met journalistiek, maar het is onwijs inspirerend.’

‘Thanks, maar we weten allebei dat ik het niet ga lezen.’

Storm heeft de zoveelste wegtrekker en een warme bips.

Het ruikt hier ineens naar bedorven goulashschotel. Tijd om op te stappen.

Ik sla het biertje achterover en trek een gekke bek naar die kleine. ‘Opperdepop, helemaal op, hè? Hoe dóét ome Nick dat dan, hè? Storm ook een pilsie?’

Voordat Gijs de dampende luier van zijn zoon geopend heeft, laat ik mezelf uit. Weekend. Ik gooi een appje in de Mannen Zonder Kinderen-chat:

Nick: Papa heeft dorst. Waar zie ik wie?